

Udvalgets spørgsmål til socialministeren og dennes svar herpå

Spørgsmål nr. 1:

Ministeren bedes redegøre for forskellen på en personlig rådgiver og en fast kontaktperson, herunder om intentionerne i lovforslaget kan indeholdes i den nuværende bestemmelse vedrørende personlig rådgiver.

Svar:

En personlig rådgiver kan udpeges for børn og unge, som skønnes at have behov for vejledning og rådgivning, f.eks. arbejde, uddannelse, fritid eller som led i et vilkår for tiltalefraval.

De områder, hvor barnet eller den unge skønnes at have behov for en rådgivning, og som rådgivningen derfor særlig skal rette sig mod i det konkrete tilfælde, vil fremgå af den undersøgelse af barnets eller den unges forhold, som altid skal foretages forud for en beslutning om iværksættelse af foranstaltninger efter bistandslovens § 33.

Den personlige rådgivers opgave er således at vejlede og rådgive om en række praktiske forhold, der skønnes at kunne støtte barnet eller den unge i opvæksten og/eller med hensyn til de fremtidige leve- og arbejdsvilkår.

Det kan oplyses, at i tidligere vejledninger om udpegning af en personlig rådgiver er det anført, at der skal beskikkes personer med særlige forudsætninger for et sådant arbejde. Endvidere at det må anses for hensigtsmæssigt, at personlig rådgivning varetages af personer med fast tilknytning til social- og sundhedsforvaltningen, og at rådgiverne bør have kontakt med de andre sagsbehandlere.

En fast kontaktperson kan udpeges for børn og unge, som skønnes at have behov for en fast voksenkontakt, som forældrene ikke anses at kunne opfylde.

Den faste kontaktpersons opgave er således at yde en støtte på det nært personlige plan ved at være til rådighed, når barnet eller den unge har brug for en voksen til at læsse bekymringer over på, tale med, blive opmuntret af, og som samtidig kan stille krav til og korrigere eller om nødvendigt stoppe barnet eller den unge, når der udvises en uacceptabel adfærd. Den faste kontaktperson skal således i mod-

sætning til den personlige rådgiver forholde sig til barnets eller den unges totale situation på linje med, hvad der normalt ville være forældrenes opgave.

De særlige forudsætninger for de personer, der udpeges til faste kontaktpersoner, er derfor også, at der eksisterer et tillidsforhold mellem barnet/den unge og den voksne, eller at et sådant tillidsforhold bedømmes meget hurtigt at kunne etableres.

Efter Socialministeriets opfattelse er der så stor forskel på opgaverne for henholdsvis en personlig rådgiver og en fast kontaktperson og på de personer, der må anses for bedst egnede til at løse disse opgaver, at intentionerne i lovforslaget ikke kan indeholdes i den nuværende bestemmelse vedrørende personlig rådgiver.

Spørgsmål 2:

Ministeren bedes oplyse, hvorledes ministeren vil sikre, at den arbejdsgiver, som kontaktpersonen er ansat hos, vil acceptere, at en fast kontaktperson skal have delvis orlov fra sit arbejde for at passe sit kontaktpersonhverv.

Svar:

Jeg må oplyse, at jeg som socialminister ikke i henhold til bistandslovens regler har nogen mulighed for at gå ind i, hvorledes kommunerne rekrutterer de medarbejdere, der må ansættes, for at en kommunalt besluttet foranstaltning for børn og unge vil kunne iværksættes. Det gælder såvel de eksisterende foranstaltninger som den foreslåede nye foranstaltning.

Frikøb af en kontaktperson i en periode er nævnt som et yderpunkt i den skala over intensiteten af voksenkontakt, som kan tænkes opstillet efter størrelsen af barnets eller den unges behov herfor.

Hvor ofte der i praksis måtte blive behov for et frikøb af en kontaktperson i en periode, er vanskeligt at skønne over, men i de tilfælde, hvor det vil blive anset for nødvendigt for, at formålet med støtten kan opnås, må løsningen på eventuelle problemer i den anledning på tilsvarende måde som vedrørende andre forhold ved foranstaltningen findes på lokalt plan.